

Statskasse. Jeg behøver blot at nævne enkelte af de Ting; som allerede er fremførte, f. Eks. Kornloven, som vi vedtog for ganske kort Tid siden, og de militære Udgifter, for ikke at tale om de Dyrtidsforanstaltninger, som i Øjeblikket praktiseres, og den kommende Vinters Dyrtidsforanstaltninger og Hjælp paa anden Vis. Det forekommer mig derfor ikke, at de foreslaaede Skatter kan forbavse nogen ved deres Størrelse. Hvad Arten af Skatterne angaar, er det jo, om jeg saa maa sige, de gamle Baner, der er betraadte, det er det gamle kombinerede Skattesystem, som er fulgt: direkte og indirekte Skatter i skøn Forening passerer Revu for ens Blik, naar man betragter det Sæt af Skattelovforslag, der er lagt paa Rigsdagens Bord. Nu beklager jeg mig i og for sig ikke herover, da jeg er klar over, at den højtærede Finansminister har handlet i Kraft af Nødvendighedens Lov. Vi er alle, Regering og Rigsdag, i dette Øjeblik mere eller mindre afhængige af Forholdenes Magt. Jeg nægter ikke, at jeg ellers har liden, ja, jeg kan gerne sige ingen Sympati for indirekte Beskatning. Under normale Forhold vil jeg gerne være med til at bekæmpe denne Beskatning saa vidt som overhovedet muligt, det er en Form for Beskatning, som baade følelsesmæssigt og forstandsmæssigt er mig imod. Naar der er Tale om direkte Beskatning; maa den første Interesse, som knytter sig til den, efter min Mening være den fiskale Interesse, dette, at Skatten er noget værd finansielt, men den fiskale Interesse kommer først i det Øjeblik, der bliver Tale om at beskatte alle. Man taler nok om, at det skal være Luksus-skatte, og jeg indrømmer gerne, at de Skatter, den højtærede Finansminister her har foreslaaet, maa betragtes som Luksus-skatte, men et godt finansielt Resultat kommer først den Dag, da det er Allemands Luksus; man beskatter, og dette har jeg liden Sympati for, selv om jeg selvfølgelig indrømmer, at i det Øjeblik, det gælder om at hindre Dyrtid, og man ved Hjælp af disse Skatter kan gøre det, er det en fornuftigere Udvej, at man flytter Dyrtiden fra Brød og Flæsk over paa Cigarer og Vin. Jeg er altsaa her i Uoverensstemmelse med ærede tidligere Talere. Jeg har aldrig forstaaet det Krav, som er fremsat saavel fra konservativ som — og ganske særlig — fra Venstres Side om et vist Forhold imellem direkte og indirekte Skatter. Jeg forstaaer overhovedet ikke, med hvilken logisk Begrundelse man fremsætter et saadant Krav, og det saa

meget mindre, som dette Forhold synes mig at være fuldkommen vilkaarligt valgt, hvis jeg overhovedet kan sige, at der er valgt noget Forhold, thi man har aldrig hørt noget om et bestemt Forhold; man har aldrig hørt noget bestemt om, at saa og saa stor en Kvotadel skulde være indirekte Skatter, medens Resten skulde være direkte Skatter. Jeg mindes ganske vist, at det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds (Dalsgaard) ved en given Lejlighed har krævet Forholdet fra 1912 opretholdt, men det Forhold er for længe siden forladt, det Forhold er i høj Grad forrykket under Krigssituationen i Kraft af den simple Ting, at hver Gang man er gaaet til nye Skattepaalæg under Krigssituationen, har det været direkte Skatter, man har paa-lagt. Jeg ved ikke, om man paa et senere Tidspunkt vil opretholde det Forhold, der nu er etableret under Krigssituationen, eller om man vil gaa tilbage til Forholdet fra 1912. Det være sig nu, som det vil, Kravet er fremsat og fremsat med megen Styrke ved mange Lejligheder baade af det konservative Parti og, som jeg sagde før, af Partiet Venstre, og den højtærede Finansminister har bøjet sig for Kravet, og saadan maa det jo være. Der er ingen af os, som har deltaget i eller hørt tidligere Skattelovsforhandlinger, og ganske særlig ingen af os, som har deltaget i tidligere Skatteloves Udvalgsbehandlinger, som ikke har forstaaet, at Kravet om de indirekte Skatter rejstes med en saadan Styrke, at det var absolut nødvendigt, at man gik ind paa dette Krav, det var, om jeg saa maa sige, en politisk Nødvendighed. Ikke een, men mange Gange har Kravet ikke blot om Forhøjelse af Jernbanelakster, men ogsaa om Luksusskatte lydt, og det stærkere, hver Gang der har været Tale om Skattepaalæg. Der skal nu skaffes Indtægter ved Hjælp af Skatter. Vi kan ikke vedblivende skaffe Staten Indtægter ved Hjælp af Laan, det vilde, forekommer det mig, være en uforvarselig Finanspolitik. Jeg synes, at det gamle Ord har Ret, som siger: Lad hver Tid begrave sine døde. Lad den Slægt, som stifter Gælden, saa vidt muligt selv betale den. Men naar det altsaa er nødvendigt at paa-lægge indirekte Skatter, forekommer det mig, at de foreslaaede Skattelove i nogen Grad tilfredsstiller. Det er jo ganske vist ikke Juvelskatter, om jeg saa maa sige, allesammen. Det havde været udmærket, om det havde været Tilfældet. Jeg indrømmer gerne, at selve Juvelskatten er en Skat, som jeg ikke skal indvende meget